

**DIUMENGE ONZÉ
DEL TEMPS ORDINARI**

LECTURA PRIMERA
Jo faig créixer l'arbre menut

Lectura del llibre del profeta Ezequiel

17, 22-24

Açò diu el Senyor:

Açò diu el Senyor Déu:

«Jo prendré un esqueix del brot més alt
que corona el cedre,
arrancaré un ull tendre de la punta del seu brancaatge,
i el plantaré visiblement en una muntanya ben alta,
en l'excelsa muntanya d'Israel.
Estendrà les seues branques, donarà fruit
i arribarà a ser un cedre majestuós.
Aus de totes les classes s'ajocaran en la seua ombra
i viuran en el seu brancaatge.
Tots els arbres del bosc sabran que jo soc el Senyor,
que faig caure els arbres alts i faig créixer els més menuts,
seque els arbres verds i faig reverdir els secs.
Jo, el Senyor, soc el qui ho ha dit i el qui ho farà.»

Paraula de Déu.

SALM RESPONSORIAL

92 (91), 2-3.13-14.15-16 (R.: cf. 2a)

R. És bo lloar el Senyor.

És bo lloar el Senyor,
cantar al vostre nom, oh Altíssim,
proclamar de matí el vostre amor,
i de nit, la vostra fidelitat.

R. És bo lloar el Senyor.

El just creixerà com la palmera,
es farà gran com un cedre del Líban;
plantat en la casa del Senyor,
creixerà en els atris del nostre Déu.

R. És bo lloar el Senyor.

Encara donaran fruit a la vellesa,
continuaran plens de frescor i vigoria
per a proclamar que és recte el Senyor, la meua roca,
i que en ella no hi ha injustícia.

R. És bo lloar el Senyor.

LECTURA SEGONA

Tant si vivim en el cos, com si n'emigrem,
només ens esforcem per a ser-li agradables

Lectura de la segona carta de sant Pau als cristians de Corint

5, 6-10

Germans:

Ens sentim sempre plens de confiança.

Sabem que, mentres vivim en el cos,
vivim com a exiliats lluny del Senyor;
fem camí sense veure'l, guiats per la fe.

Ens sentim tan plens de confiança que preferim emigrar del cos,
per a anar a viure amb el Senyor.

Per això, tant si vivim en el cos com si n'emigrem,
només ens esforcem per a ser-li agradables.

Perquè tots nosaltres hem de comparéixer

davant del tribunal de Crist,

on cada u ha de rebre el que li corresponga

segons el bé o el mal que haurà obrat en esta vida corporal.

Paraula de Déu.

EVANGELI

La més menuda de les llavors acaba més gran que totes les hortalisses

✠ Lectura de l'Evangelí segons sant Marc

4, 26-34

En aquell temps, Jesús deia a la gent:

— «Amb el regne de Déu
passa com quan un home sembra el gra en la terra:
tant si dorm com si està despert, de nit i de dia,
la llavor germina i creix sense que ell sàpia com.
La terra, a soles, dona fruit:
primer els brins,
després les espigues
i finalment el blat granat dins de les espigues.
Llavors, quan el gra ja està a punt,
agafa la falç,
perquè ja ha arribat el temps de la sega.»

Deia també:

— «¿A què podem comparar el regne de Déu?
¿Quina paràbola li aniria bé?
És com un gra de mostassa, que és
la més menuda de totes les llavors de la terra,
però, quan l'han sembrada,
es posa a créixer i arriba a fer-se
més gran que totes les plantes de l'hort,
amb unes rames tan grans
que els ocells es poden refugiar en la seua ombra.»

Amb moltes paràboles paregudes, Jesús els anunciava la Paraula,
adaptant-se a la seua capacitat d'entendre.
No els deia res sense paràboles,
però en privat ho explicava tot als seus deixebles.

Paraula del Senyor.